

แนวปฏิบัติที่ดีด้านการผลิตบัณฑิตตามอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย

แนวปฏิบัติที่ดี เรื่อง: การวิจัยบนพื้นฐานวิชาการทางพระพุทธศาสนา

คณะผู้จัดทำ:

1. พระมหาจรรย์อุท ปโยโค, ผศ.
2. ผศ.ดร.จรัส บุตดาพงษ์
3. นายกันต์ ศรีหล้า
4. นายนิคม ปาทะวงศ์
5. นายวรเชษฐ์ โทอิน

หน่วยงาน/ส่วนงาน: มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร

1. ประวัติหน่วยงาน/ส่วนงาน

วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร มีสถานะเป็นส่วนงานทางการศึกษาในระดับ “วิทยาลัย” และขึ้นตรงต่อมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐในกำกับ ดูแลของกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ในปัจจุบันได้ดำเนินการเปิดการเรียนการสอนทั้งในระดับปริญญาตรี จำนวน 3 คณะ/สาขาวิชา หากเมื่อย้อนความเดิมไปเมื่อปีการศึกษา 2540 นั้น มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตร้อยเอ็ด โดยพระราชธรรมมานูวัตร (ขณะดำรงสมณศักดิ์ที่ พระประภัสสร มุนี) ตำแหน่งรองอธิการบดีวิทยาเขตร้อยเอ็ด ได้เสนอขออนุมัติการจัดตั้ง “วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร” ต่อสภามหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย และจากมติที่ประชุมสภามหาวิทยาลัย ครั้งที่ 3/2541 วันที่ 23 มีนาคม 2541 ได้อนุมัติให้จัดตั้ง “ศูนย์ยโสธร” เพิ่มเติมและมีฐานะเป็น “ห้องเรียนของวิทยาเขตร้อยเอ็ด” โดยมี “พระครูศรีวิริยโสภณ” เป็นหัวหน้าศูนย์การศึกษารูปแรก ดำรงตำแหน่งระหว่างปี พ.ศ. 2541-2550

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตร้อยเอ็ด เมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2541 ได้เปิดทำการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี และหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพอุทฺธ ฌ วัดศรีธรรมาราม ตำบลในเมือง อำเภอเมืองยโสธร จังหวัดยโสธร โดยใช้ชื่อว่า “มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตร้อยเอ็ด ศูนย์ยโสธร” โดยความอนุเคราะห์ของพระเทพสังวรญาณ (ขณะดำรงสมณศักดิ์ที่ พระราชธรรมสุธี) เจ้าอาวาสวัดศรีธรรมารามและรองเจ้าคณะภาค 10 (ธ) เป็นปฐมาจารย์และองค์อุปถัมภ์ ในปี พ.ศ. 2547 ปี พ.ศ. 2550 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ได้ออกข้อกำหนด ว่าด้วยการจัดตั้งส่วนงาน (ฉบับที่ 3) โดยอาศัยอำนาจตามความมาตรา 8 และ มาตรา 9 วรรคแรก และมาตรา 19 (2) และ (4) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พ.ศ. 2540 และมติที่ประชุมสภามหาวิทยาลัย ที่ 21/2550 เมื่อวันที่ 27 เดือน เมษายน พ.ศ. 2550 ให้ตราข้อกำหนดไว้ในข้อ 4 ไว้ว่า “มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีส่วนงานเพิ่มเติมคือ วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร” วันที่ 26 ตุลาคม 2550 สำนักงานอธิการบดี ได้แจ้งคำสั่งมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการจัดตั้งส่วนงาน (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2550 ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 124 ตอนพิเศษ 96 ง ลงวันที่ 14 สิงหาคม 2550 และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 15 สิงหาคม 2550 และแต่งตั้งให้ พระราชปริยัติวิมล (ขณะดำรงสมณศักดิ์ที่พระสุทธิสารโสภณ) รองอธิการบดีวิทยาเขตร้อยเอ็ด เป็นรักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร เป็นรูปแรก และในปัจจุบัน (พ.ศ. 2564) พระมหาจรรย์อุท ปโยโค, ผศ. ได้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร

2. ที่มาและความสำคัญ

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์โสธร เป็นสถาบันที่ผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ ถึงพร้อมด้วยความประพฤติที่ดีงาม สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุขก่อประโยชน์ให้เกิดขึ้นแก่ตนเองและสังคม เป็นศูนย์กลางความรู้ตลอดถึงผู้ชำนาญการในด้านวิชาการทางพระพุทธศาสนาที่สามารถนำพาสังคมรวมถึงสร้างความสามัคคี และรวมถึงการสร้างความสำเร็จร่วมกันในกรณีเกิดข้อขัดแย้งด้านวิชาการทางพระพุทธศาสนา และเป็นสถาบันที่มีความพร้อมในการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบตรงตามมาตรฐานสากล ได้ดำเนินการพันธกิจเพื่อให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ไว้ ดังนี้

2.1 ผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถด้านวิชาการในทางพระพุทธศาสนา ถึงพร้อมด้วยความประพฤติที่ดีงาม เพื่อให้ตรงตามคตินิยมและปรัชญาของวิทยาลัย พร้อมทั้งขยายโอกาสให้พระภิกษุสามเณร และประชาชนในท้องถิ่นที่มีความสนใจได้มีโอกาสเข้ารับการศึกษาในระดับอุดมศึกษามากยิ่งขึ้น

2.2 สร้างเสริมให้บริการด้านวิชาการทางพระพุทธศาสนาแก่ชุมชนท้องถิ่นและสังคมเพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการดำรงชีวิต อันจะนำมาซึ่งสันติสุขทั้งแก่ตนเองและสังคม สามารถนำพาสังคมสร้างความสามัคคีและสร้างความเข้าใจร่วมกันในกรณีเกิดข้อขัดแย้งด้านวิชาการทางพระพุทธศาสนา

2.3 ส่งเสริมพัฒนาผลงานทางด้านวิชาการและผลงานวิจัย เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ในทางพระพุทธศาสนาที่สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในท้องถิ่น

2.4 ปรับปรุงแก้ไขการบริหารจัดการของวิทยาลัยศาสนศาสตร์โสธร ให้เป็นระบบและตรงตามมาตรฐานสากล

3. วัตถุประสงค์

3.1 เพื่อเตรียมความพร้อมพื้นฐานในด้านการพัฒนาศักยภาพของอาจารย์ประจำและอาจารย์ผู้บรรยายพิเศษ ด้านการทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

3.2 เพื่อเสริมสร้างและพัฒนาทักษะด้านการทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน และงานวิจัยทั่วไป

3.3 เพื่อเสริมสร้างและพัฒนาทักษะด้านการเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการของอาจารย์ประจำและอาจารย์ผู้บรรยายพิเศษ พร้อมทั้งการตีพิมพ์ เผยแพร่ผลงานทางวิชาการ

4. แนวทางการดำเนินการตามหลัก PDCA

พระราชพระราชกฤษฎีกา ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 มาตรา 11 กำหนดไว้ว่า ส่วนราชการมีหน้าที่พัฒนาความรู้ในส่วนราชการ เพื่อให้มีลักษณะเป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ โดยต้องรับรู้ข้อมูลข่าวสารและสามารถประมวลผลความรู้ในด้านต่างๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติราชการได้อย่างถูกต้อง รวดเร็วและเหมาะสมกับสถานการณ์รวมทั้งต้องส่งเสริมและพัฒนาความรู้ความสามารถ สร้างวิสัยทัศน์และปรับเปลี่ยนทัศนคติของข้าราชการในสังกัดให้เป็นบุคลากรที่มีประสิทธิภาพและมีการเรียนรู้ร่วมกัน ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติราชการของส่วนราชการให้สอดคล้องกับการบริหารราชการให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามพระราชกฤษฎีกานี้ (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2546, หน้า 4)

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์โยธธ โดยผู้บริหาร อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร คณาจารย์และเจ้าหน้าที่ ได้จัดการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่องการจัดการความรู้ (Knowledge Management) เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจในหลักการของการจัดการความรู้ และได้ขยายผลจากการประชุมเชิงปฏิบัติการดังกล่าว และจัดทำแผนการจัดการความรู้ของตนเองแล้วนำเสนอผู้บริหาร เพื่อความเป็นเอกเทศ รวมทั้งเพื่อเป็นมาตรฐานเดียวกันในการจัดทำแผนการจัดการความรู้ (KM Action Plan)

4.1 การจัดการความรู้ในองค์กร

การจัดการความรู้ในองค์กร หมายถึง การรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในองค์กรซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในตัวบุคคลหรือเอกสารมาพัฒนาให้เป็นระบบเพื่อให้ทุกคนในองค์กรสามารถเข้าถึงความรู้และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ รวมทั้งปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพอันจะส่งผลให้องค์กรมีความสามารถในเชิงแข่งขันสูงสุด โดยที่ความรู้มี 2 ประเภท คือ

1) ความรู้ที่ฝังอยู่ในคน (Tacit Knowledge) เป็นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ พรสวรรค์ หรือสัญชาตญาณของแต่ละบุคคลในการทำความเข้าใจในสิ่งต่างๆ เป็นองค์ความรู้ที่ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดหรือลายลักษณ์อักษรได้โดยง่าย เช่น ทักษะในการทำงาน งานฝีมือหรือจิตศิลป์ หรือการคิดเชิงวิเคราะห์ บางครั้งจึงเรียกว่าเป็นความรู้ “แบบนามธรรม”

2) ความรู้ที่ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) เป็นความรู้ที่สามารถรวบรวม ถ่ายทอดได้ โดยผ่านวิธีต่างๆ เช่น การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ทฤษฎี คู่มือต่างๆ และบางครั้งเรียกว่าเป็นความรู้แบบรูปธรรม

4.2 ขอบเขตของการจัดการความรู้ (KM Focus Areas)

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์โยธธ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดการความรู้ในระดับวิทยาลัย และได้ดำเนินการตามกระบวนการจัดการความรู้ พร้อมทั้งกำหนดขอบเขตของการจัดการความรู้ (Knowledge Management Focus Areas : KMFA.) ในองค์กร คือ คณะกรรมการร่วมกันประชุมพิจารณาความจำเป็นเร่งด่วน จุดเด่น จุดด้อย โอกาส และอุปสรรคในวิทยาลัย ศาสนศาสตร์โยธธ ร่วมกันโดยเริ่มพิจารณาจากวิสัยทัศน์ (Vision) คือ วิทยาลัยศาสนศาสตร์โยธธ จัดการศึกษาลักษณะเน้นศักยภาพ คุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรม มุ่งสู่ความเป็นมาตรฐานระดับชาติและพันธกิจ (Mission) 5 ด้าน ได้แก่

- 1) การผลิตบัณฑิตตามอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
- 2) การวิจัยบนพื้นฐานวิชาการทางพระพุทธศาสนา
- 3) การบริการวิชาการทางพระพุทธศาสนาแก่สังคม
- 4) การทำนุบำรุงศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม
- 5) การพัฒนาระบบการบริหารมหาวิทยาลัย/กระบวนการทำงานของบุคลากร

4.3 การดำเนินการตามหลัก PDCA

ขั้นที่ 1 การวางแผน (Planning)

วิธีการจัดการความรู้ด้านการวิจัยบนพื้นฐานวิชาการทางพระพุทธศาสนาของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์โยธธ ได้เกิดขึ้นจากการประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ นำผลการประเมินคุณภาพการศึกษามาพิจารณาถอดบทเรียนและจำแนกองค์ความรู้ที่จำเป็นต่อการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัย จัดทำเป็นแผนการจัดการความรู้เพื่อพัฒนาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน

ให้มีประสิทธิภาพ ประสิทธิผลที่สูงขึ้น โดยเลือกประเด็นหลักในการพัฒนา คือ การวิจัยบนพื้นฐานวิชาการทางพระพุทธศาสนา คณะกรรมการจัดการความรู้ วิทยาลัยศาสนศาสตร์โยธธ ได้มอบหมายให้ (1) พระมหาจิรายุทธ ปโยโค, ผศ. (2) ผศ.ดร.จรรย์ส บุตดาพงษ์ (3) นายกันต์ ศรีหล้า (4) นายนิคม ปาทะวงศ์ และ (5) นายวรเชษฐ์ โทอิน เป็นคณะกรรมการผู้รับผิดชอบหลัก โดยมอบหมายให้ นายวรเชษฐ์ โทอิน ทำหน้าที่เป็น “Facilitators” ในกระบวนการจัดการความรู้ เพื่อสร้างแนวปฏิบัติที่ดีด้านการการวิจัยบนพื้นฐานวิชาการทางพระพุทธศาสนา การเขียนบทความวิจัย บทความวิชาการ ผ่านการประชุม พูดคุยและแลกเปลี่ยนเรียนรู้

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินการ (Doing)

ระยะที่ 1 การแสวงหาความรู้ในการแสวงหาความรู้ มีการประชุม พูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับการเขียนบทความวิชาการ/วิจัยเพื่อการเผยแพร่แล้วนำมาร่วมกันพิจารณา มีการถอดบทเรียนและสรุปเป็นองค์ความรู้

ระยะที่ 2 การจัดการความรู้ให้เป็นระบบ เรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนบทความวิชาการ/วิจัย ประกอบด้วย (1) ความหมายของบทความวิชาการ (2) ความหมายของบทความวิจัย (3) แหล่งเผยแพร่บทความวิชาการ (4) แหล่งเผยแพร่บทความวิจัย (5) ส่วนประกอบของบทความวิชาการ (6) ส่วนประกอบของบทความวิจัย (7) การเตรียมโครงเรื่องบทความวิชาการ (8) การเตรียมโครงเรื่องบทความวิจัย (9) เทคนิคการเขียนบทความวิชาการ (10) เทคนิคการเขียนบทความวิจัย (11) บทความวิชาการที่ดี และ (12) บทความวิจัยที่ดี

ขั้นที่ 3 ขั้นติดตามประเมินผล (Checking)

การแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ร่วมกันในองค์กร คณะกรรมการและ Facilitators ได้ดำเนินการติดตามประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง จำนวน 5 ครั้ง โดยการเปิดเวทีรับทราบเทคนิคในการปรับปรุงพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นรวมทั้งรับทราบเทคนิคใหม่ๆ ในด้านอื่นๆ ระหว่างผู้บริหาร คณาจารย์และเจ้าหน้าที่ในองค์กร

ขั้นที่ 4 ขั้นนำผลไปพัฒนา (Acting)

คณะกรรมการและ Facilitators ได้ดำเนินการประชุม ทบทวนผลการปฏิบัติงานด้านการจัดการความรู้บนพื้นฐานของคะแนนประเมินจากบุคลากร ทุกรูป/คน โดยวิธีการประเมินผลตามสภาพจริง (Authentic Assessment) พร้อมทั้ง การนำผลสัมฤทธิ์ของงานไปประยุกต์ใช้และนำข้อบกพร่องไปปรับปรุงในครั้งต่อไป

5. ปัจจัยแห่งความสำเร็จ

5.1 ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ (Management Factors)

คณะกรรมการจัดการความรู้ วิทยาลัยศาสนศาสตร์โยธธ ได้ดำเนินการตามกรอบ 5 ประเด็น คือ (1) การกำหนดความรู้ที่จำเป็น (2) การเสาะหาความรู้ที่ต้องการ (3) การปรับปรุงและพัฒนาความรู้ให้เหมาะสม (4) การประยุกต์ใช้ความรู้และกระบวนการแบ่งปันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และ (5) การจดบันทึกแก่นความรู้

5.2 ปัจจัยภายใน (Internal Factor)

องค์กรเน้นเรื่องการเรียนรู้ของบุคลากร เพื่อส่งเสริม Core Competencies เดิมที่มีอยู่ให้แข็งแกร่งขึ้นและพัฒนา และวิทยาลัยศาสนศาสตร์โยธธ ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการวิจัยบนพื้นฐาน

วิชาการทางพระพุทธศาสนา การเขียนบทความวิจัยและบทความวิชาการ จึงได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร คณาจารย์และเจ้าหน้าที่เป็นอย่างดี

5.3 ปัจจัยภายนอก (External Factors)

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้แนวปฏิบัติที่ดีที่ระหว่างอาจารย์ประจำอาจารย์พิเศษ และอาจารย์จากสถาบันอื่นๆ การนำเสนอผลงานทางวิชาการในรูปแบบต่างๆ เป็นต้น

7. ปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไข

6.1 ปัญหา/อุปสรรค

1) วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร เป็นองค์กรที่มีขนาดเล็ก มีข้อจำกัดด้านทรัพยากรบุคคลและด้านงบประมาณในการบริหารจัดการองค์กรที่จำกัด ดังนั้น กระบวนการสร้างผลงานด้านวิจัยและวิชาการจึงมีอยู่ในระดับปานกลาง

2) การมีข้อจำกัดด้านทรัพยากรบุคคลและด้านงบประมาณในการบริหารจัดการองค์กรที่จำกัด ดังนั้นการปฏิบัติหน้าที่หลายด้านของคณาจารย์ได้ส่งผลต่อการผลิตผลงานวิจัยและผลงานทางวิชาการ

3) การมีแหล่งทุนสนับสนุนการทำงานด้านการวิจัยและผลงานด้านวิชาการที่มีจำนวนน้อยของมหาวิทยาลัย เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ส่งผลต่อการผลิตผลงานทางวิชาการของอาจารย์

4) การขาดความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ใหม่ๆ ด้านการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนของอาจารย์ เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ส่งผลต่อการผลิตผลงานทางวิชาการ

6.2 แนวทางแก้ไข

1) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ควรจัดสรรด้านทรัพยากรบุคคลและด้านงบประมาณเพิ่มมากขึ้นอย่างเหมาะสมต่อสถานการณ์ปัจจุบัน

2) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร ควรจัดสรรด้านทรัพยากรบุคคลและด้านงบประมาณในการบริหารจัดการองค์กรให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน

3) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ควรจัดสรรด้านแหล่งทุนการวิจัยและการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานทางวิชาการเพิ่มมากขึ้น

4) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร ควรมีนโยบายและกระบวนการพัฒนาอาจารย์ให้มีความกระตือรือร้นในการสร้างผลงานทางวิชาการอย่างเป็นรูปธรรม

8. ประโยชน์ต่อการบรรลุเป้าหมายตามพันธกิจ

7.1. ปัจจัยด้านการบริหารจัดการ (Management Factors)

1) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาลัยศาสนศาสตร์ยโสธร มีกระบวนการพัฒนาองค์กรอย่างต่อเนื่อง

2) องค์กรมีความความเป็นพลวัตในการบริหารจัดการ

7.2 ปัจจัยภายใน (Internal Factor)

- 1) คณาจารย์มีผลงานด้านการวิจัยและผลงานทางวิชาการที่เพิ่มมากขึ้น
- 2) คณาจารย์สามารถนำผลงานการวิจัยและผลงานทางวิชาการไปตีพิมพ์เผยแพร่ต่อไป
- 3) คณาจารย์สามารถนำผลงานการวิจัยและผลงานทางวิชาการเข้าสู่กระบวนการกำหนดตำแหน่งทางวิชาการได้ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์, รองศาสตราจารย์, ศาสตราจารย์)

7.3 ปัจจัยภายนอก (External Factors)

- 1) ผลงานการวิจัยและผลงานทางวิชาการของคณาจารย์สามารถนำไปสร้างความรู้ต่อผู้อื่นได้
- 2) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีชื่อเสียงด้านผลงานการวิจัยและผลงานทางวิชาการ
- 3) การสร้างการยอมรับผลงานทางวิชาการให้เป็นที่ประจักษ์ต่อไป